

KATRINE ENGBERG

Η ΕΝΟΙΚΟΣ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Τιμ. Από δω και στο εξής.

ΤΕΤΑΡΤΗ
8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΣΚΟΝΗ ΑΠΟ τις βαριές κουρτίνες στροβιλίστηκε στο φως της μέρας. Ο Γκρέγκερς Χέρμανσεν κάθισε στην ανακλινόμενη πολυθρόνα και παρατήρησε τον χορό των σωματιδίων στο σαλόνι. Σταδιακά, του έπαιρνε όλο και περισσότερη ώρα να ξυπνήσει, τόσο που σχεδόν δεν άξιζε να σηκωθεί. Ακούμπησε τα χέρια του στα γυαλισμένα μπράτσα της πολυθρόνας κι έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω. Με το στόμα ανοιχτό, κοίταξε το αδύναμο φως, μέχρι που άκουσε την καφετιέρα να γουργουρίζει στην κουζίνα.

Έλειπα από μια σύντομη αντίστροφη μέτρηση, σηκώθηκε από την πολυθρόνα, φόρεσε τις παντόφλες του και προχώρησε με μικρά βήματα πάνω στο πλαστικό δάπεδο της κουζίνας. Έκανε πάντα την ίδια διαδρομή. Περνούσε από το πλάι της μαονένιας ντουλάπας, δίπλα από την πράσινη πολυθρόνα, και κατέληγε στην καταραμένη λαβή τοίχου, την οποία οι υπάλληλοι της υπηρεσίας κατ' οίκον φροντίδας είχαν εγκαταστήσει το προηγούμενο φθινόπωρο. «Σας ευχαριστώ, μα τα καταφέρνω και μόνος μου», τους είχε πει, αλλά εκείνοι δεν έκαναν πίσω.

Έβγαλε το χρησιμοποιημένο φίλτρο του καφέ απ' τη μηχανή και το πέταξε στον κάδο κάτω από τον νεροχύτη. Ήταν ξανά γεμάτος. Ο Γκρέγκερς πήρε μια σακούλα από

το άγκιστρο στον τοίχο και την άνοιξε με το ελεύθερο χέρι του. Τουλάχιστον μπορούσε να κατεβάσει τα σκουπίδια του. Έριξε μια ματιά στη συλλογή άδειων μπουκαλιών, την οποία η γειτόνισσα του πάνω διαμερίσματος είχε αφήσει στις σκάλες. Η Έστερ. Τι κάργια που ήταν. Καλούσε τους καλλιτέχνες φίλους της για να φάνε και τα πάρτι τους τελείωναν το επόμενο πρωί. Το σπίτι, ωστόσο, ήταν δικό της, οπότε δεν μπορούσε να παραπονεθεί.

Η σκάλα κατηφόριζε απότομα, έτσι αναγκάστηκε να κρατηθεί σφιχτά από την κουρσαστή. Ίσως έπρεπε να μετακομίσει σε κανένα γηροκομείο, αλλά έμενε στο κέντρο της Κοπεγχάγης όλη του τη ζωή και προτιμούσε να κουτρουβαλιαστεί στις σκάλες παρά να σαπίσει σε κάποιο γηροκομείο στα βορειοδυτικά. Στο ισόγειο άφησε τα σκουπίδια και στάθηκε έξω από την πόρτα του διαμερίσματος κάτω από το δικό του. Οι δύο φοιτήτριες που το νοίκιαζαν αποτελούσαν πηγή μόνιμης ενόχλησης, αλλά ταυτόχρονα του δημιουργούσαν στα κρυφά μια λαχτάρα. Το ξέγνοιαστο χαμόγελό τους του θύμιζε στιγμές από το παρελθόν, καλοκαιρινές νύχτες δίπλα στο κανάλι, γεμάτες φιλιά κι έρωτα. Τότε που όλα έμοιαζαν πιθανά και η ζωή δεν βρισκόταν στο τέλος της.

Αφού ξαπόστασε κάπως, σήκωσε το βλέμμα του και διαπίστωσε πως η πόρτα του διαμερίσματος των κοριτσιών ήταν μισάνοιχτη. Έντονο φως τρύπωνε μέσα από το άνοιγμα. Οι κοπέλες μπορεί να ήταν νέες και άμυαλες, αλλά δεν ήταν τόσο χαζές για να κοιμούνται με την πόρτα της κουζίνας ανοιχτή. Ήταν εξίμισι το πρωί, μπορεί να είχαν μόλις γυρίσει σπίτι, αλλά και πάλι ήταν παράξενο.

«Κορίτσια; Είστε μέσα;»

Έσπρωξε με προσοχή την πόρτα με την παντόφλα του

κι εκείνη άνοιξε διάπλατα. Ο Γκρέγκερς οπισθοχώρησε. Δεν είχε καμία όρεξη να τον κατηγορήσουν πως ήταν ένας γεροπερίεργος που κατασκόπευε τους γείτονες. Ίσως έπρεπε να κλείσει την πόρτα και να πετάξει τα σκουπίδια, προτού ο καφές χάσει το άρωμά του.

Με το ένα χέρι στην κάσα, έσκυψε για να πιάσει το χερούλι, αλλά υπολόγισε λάθος την απόσταση. Μέσα σε μια στιγμή που φάνηκε να κρατά αιώνες, ακριβώς όσο έπαιρνε σε κάποιον να προσγειωθεί στο έδαφος έπειτα από την κλοτσιά ενός αλόγου, κατάλαβε ότι δεν ήταν αρκετά δυνατός για να διαχειριστεί το βάρος του. Οι παντόφλες γλίστρησαν στο πάτωμα κι έχασε την ισορροπία του. Ο Γκρέγκερς έβαλε όλες τις δυνάμεις που πια δεν είχε προκειμένου να μην πέσει, ωστόσο κατέληξε αβοήθητος στο πάτωμα του διαμερίσματος των δύο κοριτσιών με έναν γδούπο, έναν αξιοθρήνητο ήχο ενός γέρικου σώματος ντυμένου με μια ρόμπα.

Ο Γκρέγκερς προσπάθησε να πάρει μια βαθιά ανάσα. Μήπως είχε σπάσει τον γοφό του; Τι θα έλεγε ο κόσμος; Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια ένωσε έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Βλεφάρισε και έμεινε εκεί περιμένοντας να τον βρουν.

Ησυχία απλώθηκε ξανά στη σκάλα της κουζίνας. Αφουγκράστηκε, προσπαθώντας να ακούσει φωνές και βήματα, αλλά τίποτα δεν συνέβη. Αφού πέρασε κανένα δίλεπτο, σηκωσε το βλέμμα και προσπάθησε να προσανατολιστεί. Αν και ένας λαμπτήρας που κρεμόταν από το ταβάνι τον τύφλωνε, κατάφερε να δει λευκούς τοίχους, ένα ράφι με κατσαρόλες κι έναν σωρό από παπούτσια και μπότες δίπλα στον τοίχο. Ανακάθισε δίπλα τους. Κούνησε αργά το κεφάλι για να νιώσει αν είχε σπάσει κάτι. Ευτυχώς δεν είχε.

Ανοιγόκλεισε τα δάχτυλα. Ναι, κι αυτά καλά ήταν. Καταραμένα παπούτσια! Ο Γκρέγκερς προσπάθησε να στηριχτεί στο πάτωμα, αλλά τα πόδια του παρέμεναν ακίνητα.

Το βλέμμα του καρφώθηκε στα αναποδογυρισμένα παπούτσια. Η ανησυχία που ένιωθε γιγαντώθηκε. Ανάμεσά τους, μισοκρυμμένο κάτω από το πονεμένο και γερασμένο σώμα του, ξεπρόβαλλε ένα γυμνό πόδι, το οποίο ανήκε σε ένα κακοποιημένο σώμα. Έμοιαζε με μανεκέν, αλλά ο Γκρέγκερς ήξερε καλά την αίσθηση που άφηνε το μαλακό δέρμα στα χέρια του. Σήκωσε τις παλάμες του και είδε το αίμα: στο δέρμα, στο πάτωμα, στους τοίχους. Τα πάντα ήταν καλυμμένα με αίμα.

Η καρδιά του Γκρέγκερς πετάρισε σαν καναρίνι που προσπαθεί να δραπετεύσει από το κλουβί του. Ένωσε πραγματικά αβοήθητος και τον κυρίευσε πανικός. Τώρα θα πεθάνω, σκέφτηκε. Ήθελε να ουρλιάξει, αλλά η φωνή με την οποία ήθελε τόσο να ζητήσει βοήθεια τον είχε εγκαταλείψει πριν από πολλά χρόνια.

Την επόμενη στιγμή άρχισε να κλαίει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ΓΕΠΕ ΚΕΡΝΕΡ, ντετέκτιβ στην Αστυνομική Διεύθυνση Κοπεγχάγης, έριξε νερό στο πρόσωπό του και κοίταξε το είδωλό του στους καθρέφτες που ήταν στερεωμένοι στα πλακάκια του τοίχου της τουαλέτας. Ο καθρέφτης πάνω από τον έναν νιπτήρα έκανε το πρόσωπό του να μοιάζει κοίλο, ενώ στον διπλανό έμοιαζε πλατύ. Ξεχνούσε πάντοτε ποιος καθρέφτης είναι ποιος, μέχρι που έπλενε τα χέρια του. Σήμερα είχε σταθεί μπροστά στον κοίλο, ο οποίος τον έκανε να μοιάζει με πίνακα του Μουνκ. Του πήγαινε.

Έδειχνε κουρασμένος και ήξερε πως αυτό δεν οφειλόταν μονάχα στον κακό φωτισμό των ενεργειακών λαμπών. Τα αστεία, σαν άχυρο μαλλιά του σίγουρα δεν βοηθούσαν την κατάσταση. Δεν έπρεπε να είχε αφήσει τον καλό του φίλο Γιοχάνες να τον πείσει. Οι αλλαγές κάνουν καλό, έλεγε. Ίσως έπρεπε να τα είχε ξυρίσει. Τουλάχιστον έτσι θα έμοιαζε με αστυνομικό. Έναν σκληρό μπάτσο του οποίου η ζωή διαλύονταν, όπως στα βιβλία. Σταθερό κλισέ. Μετά θα έβρισκε και ένα αγαπημένο μπαρ, θα αγόραζε ένα γρήγορο αμάξι και θα τριγύριζε παντού συνοφρυωμένος, δείχνοντας σε όλους τον πόνο του. Ίσως να αποκτούσε και κάποια γουστόζικη ουλή –από μαχαίρι στο μάγουλο, για παράδειγμα– η οποία να ταίριαζε με την ουλή στον εσωτερικό του κόσμο.

Ο Γέπε στέγνωσε τα χέρια του στο σκληρό χαρτί κι έσυρε το βλέμμα του από τον καθρέφτη στον κάδο. Τσαλάκωσε το χαρτί και το πέταξε. Εκείνο κατέληξε στο πάτωμα σχεδόν αθόρυβα. Υπέροχα, σκέφτηκε κι έσκυψε για να το μαζέψει, όσο του επέτρεπε η πονεμένη του μέση. Μπορεί να αστοχώ όταν προσπαθώ να βάλω καλάθι στα σκουπίδια, αλλά η συνείδησή μου δεν μου επιτρέπει να το αφήσω κάτω. Άνοιξε την πόρτα της τουαλέτας και κατευθύνθηκε στο γραφείο του μέσω του διαδρόμου, νιώθοντας ακόμη σιαμαρά.

Η Αστυνομική Διεύθυνση της Κοπεγχάγης δέσποζε υποβλητική, ένα νεοκλασικό, σπλάτο και τριγωνικό κτίριο δίπλα στο πάντοτε πολύβουο λούνα παρκ Τίβολι, που έστελνε ένα μήνυμα ισχύος στη γύρω περιοχή. Το εξωτερικό του κτιρίου ήταν αυστηρό και λιτό σε σχέση με το υπόλοιπο οικοδομικό περιβάλλον του, σαν ένας άχρωμος, πανίσχυρος κύβος της δικαιοσύνης στο μέσο μίας πόλης γεμάτης παράνομους και ακολασία. Ένα τόσο αναγκαίο αντίβαρο στη δωρεάν πορνογραφία και την κατανάλωση αλκοόλ, η οποία είχε ξεφύγει από κάθε όριο. Στο εσωτερικό, η αυστηρότητα έσπαγε κάπως χάρη στα λουλούδια του περίφημου στρογγυλού κήπου και τα έργα τέχνης. Την καθημερινότητα των αστυνομικών ομόρφαιναν τα μωσαϊκά πατώματα, τα οποία απλώνονταν κάτω από τα σβέλτα πόδια τους, θυμίζοντάς τους τις εποχές που το εργασιακό περιβάλλον τους ταίριαζε με το πείσμα και την εργατικότητα της αστυνομίας. Το Τμήμα Εγκλημάτων Κατά Ζωής, ή αλλιώς το Ανθρωποκτονιών, είχε διατηρήσει την αρχετυπική θλιβερή μορφή του, με τα θολωτά ταβάνια και τους σκουροκόκκινους τοίχους, διακοσμημένους με επιτοίχια φωτιστικά. Μοντέρνα, άχρωμα έπιπλα βρίσκονταν δίπλα στους τοίχους που είχαν αρχίσει να ξεφλουδίζουν,

γεγονός που επίσης συνέβαλλε στην εικόνα της εγκατάλειψης, η οποία φαίνεται πως αγκάλιαζε το κτίριο.

Η αίθουσα την οποία ο Γέπε μοιραζόταν με τη συνάδελφό του Ανέτ Βέρνερ δεν αποτελούσε εξαίρεση – ήταν γεμάτη με θλιβερά έπιπλα και παλιά έγγραφα, δίχως καμία απολύτως πρόθεση να συμβάλει στη δημιουργία ενός καλού περιβάλλοντος για το προσωπικό. Γι' αυτό, άλλωστε, υπήρχε η Ανέτ. Όταν εμφανίστηκε, εκείνη καθόταν με τα πόδια στο γραφείο και γελούσε δυνατά, κοιτάζοντας κάτι στην οθόνη του κινητού της.

«Κέρνερ, έλα να δεις! Θα γελάσεις».

Ο Γέπε στάθηκε στην πόρτα. «Καλημέρα, Ανέτ. Δεν θα πήγαινες στο σεμινάριο σήμερα;»

«Δεν σου ξεφεύγει τίποτα, ε; Το σεμινάριο για το DNA είναι την επόμενη Τετάρτη. Κοίτα τώρα αυτό εδώ το χοντρό λαμπραντόρ. Πάει να κυνηγήσει την μπάλα, αλλά τρώει τούμπα στον λόφο και καταλήγει στη λίμνη». Άρχισε να παίζει ξανά το βίντεο και του έκανε νόημα να το δει, σκασμένη στα γέλια.

Ο Γέπε δίστασε. Παρόλο που μοιράζονταν το ίδιο εργασιακό περιβάλλον και δούλευαν δίπλα δίπλα για οχτώ χρόνια, είχαν αποφύγει προς έκπληξη όλων τους μεγάλους τσακωμούς. Επιπλέον, η ΑΔ, δηλαδή η αστυνομική διευθύντρια, τους έβαζε συχνά να συνεργάζονται στις έρευνες. Προφανώς έκαναν καλό δίδυμο, κάτι που οι ίδιοι δυσκολεύονταν να αντιληφθούν. Ακόμα και η ελάχιστη ομοιότητα που παρουσίαζαν τα επώνυμά τους ενοχλούσε τον Γέπε κάθε φορά που έπρεπε να συστηθούν σε μάρτυρες και συγγενείς.

Την παρομοίαζε με μπουλντόζα, ενώ εκείνη τον αποκαλούσε ευαισθητούλη, με εύθραυστο εσωτερικό κόσμο. Τις

καλές μέρες χαχάνιζαν σαν ζευγάρι γέρων, χρόνια παντρεμένο, ενώ τις κακές μέρες τού ερχόταν να την πετάξει στο Έρεσουντ.

Σήμερα ήταν μια τέτοια κακή μέρα.

«Ευχαριστώ, δεν θα πάρω. Ποτέ δεν μου άρεσαν τα αστεία βιντεάκια με ζώα».

Ο Γέπε κάθισε στο γραφείο του, αδιαφορώντας για το ρουθούνισμα της συναδέλφου του, άνοιξε τον υπολογιστή κι έβγαλε το κινητό από την τσέπη του παλτού του. Βλέποντας πως είχε τηλεφωνήσει η μητέρα του, άφησε αμέσως το τηλέφωνο στο γραφείο, με την οθόνη προς τα κάτω. Από τότε που ο Γέπε χώρισε, πριν από έξι μήνες, η μητέρα του είχε βάλθει να του τηλεφωνεί κάθε τρεις και λίγο, κι εκείνος δεν είχε καταφέρει να της εξηγήσει πως η ανησυχία της δεν τον διευκόλυνε καθόλου.

Η Ανέτ γέλασε ξανά από την άλλη πλευρά του γραφείου και σκούπισε τα μάτια της με τον πήχη του χεριού της. Ο Γέπε αναστέναξε. Ήλπιζε ότι θα ήταν μόνος του στο γραφείο, ώστε να δουλέψει ολόκληρη τη μέρα με ηρεμία πάνω στις ατέλειωτες στοίβες εγγράφων που είχαν μαζευτεί, δίχως την ενοχλητική φωνή της Ανέτ Βέρνερ στα αφτιά του.

Άλλο ένα κύμα γέλιου τράνταξε την Ανέτ και γέμισε το δωμάτιο. Ο Γέπε ήταν έτοιμος να της πει να το βουλώσει, όταν η πόρτα του γραφείου άνοιξε. Στη χαραμάδα στεκόταν η αστυνομική διευθύντρια. Φορούσε τη στολή της. Ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα με φιλικό πρόσωπο, το οποίο δεν αποκάλυπτε ούτε τον επαγγελματισμό ούτε την τεράστια δύναμή της. Εκείνη την ώρα, ωστόσο, η ρυτίδα που είχε σχηματιστεί ανάμεσα στα φρύδια της έκανε την Ανέτ να σταματήσει τα γέλια και να κατεβάσει τα πόδια από το γραφείο. Παρόλο

που η αστυνομία ήταν ένας σχετικά χαλαρός οργανισμός ως προς την ιεραρχία του –έπειτα από τη μεγάλη μεταρρύθμιση, οι περισσότεροι ερευνητές είχαν πάρει τον βαθμό του αστυνομικού και ουσιαστικά ήταν ισότιμοι–, η εξουσία της αστυνομικής διευθύντριας ήταν αδιαμφισβήτητη.

«Μια νεαρή γυναίκα βρέθηκε νεκρή στον αριθμό 12 της οδού Κλοστερστρέντε. Τα στοιχεία δείχνουν ότι πρόκειται για ανθρωποκτονία. Ο γενικός διευθυντής μόλις μου τηλεφώνησε. Τα πράγματα είναι σοβαρά».

Ο Γέπε σηκώθηκε. Έπρεπε να το φανταστεί πως η μέρα θα εξελισσόταν έτσι. «Ο ιατροδικαστής;»

«Το έχει αναλάβει ο ίδιος ο Νίμποε. Βρίσκεται στον δρόμο, μαζί με τους εγκληματολογικούς ερευνητές».

Η Ανέτ σηκώθηκε με τη σειρά της. «Υπάρχουν μάρτυρες;»

Η ΑΔ κοίταξε έκπληκτη προς το μέρος της, σαν να μην την είχε προσέξει μέχρι εκείνη τη στιγμή. «Βέρνερ, νόμιζα πως είχες σεμινάριο σήμερα. Υπέροχα, τότε μπορείτε να αναλάβετε μαζί την έρευνα. Κέρνερ, εγώ φτιάχνω την ομάδα, εσύ μπαίνεις επικεφαλής».

Ο Γέπε κατένευσε με θέρμη, σαν να ήταν πρωτάρης. Ήταν η πρώτη φορά που θα διηύθυνε έρευνα από τότε που είχε τελειώσει η άδειά του.

«Ο ηλικιωμένος που βρήκε το πτώμα διακομίστηκε στο Κρατικό Νοσοκομείο, ωστόσο άλλη μία ένοικος μένει στο ίδιο κτίριο, η Έστερ ντε Λορέντι. Αρχίστε από εκείνη, ώστε οι εγκληματολόγοι να προλάβουν να ελέγξουν το διαμέρισμα όπου βρέθηκε η κοπέλα».

«Πώς λέγεται; ΝτεΛόριαν; Σαν τη μάρκα του αυτοκινήτου, την DeLorean Motor Company;» ψιθύρισε διακριτικά η Ανέτ, ξεφυσώντας.

Ο Γέπε πήγε στη γωνία του δωματίου, ξεκλείδωσε το συρτάρι με τα όπλα και πήρε το υπηρεσιακό του Heckler & Kock. Ενώ έβαζε το όπλο στη θήκη του, άκουσε την ΑΔ να αναστενάζει πίσω του.

«Ναι, Βέρνερ, σαν τα αυτοκίνητα. Ακριβώς».

Η Έστερ ντε Λορέντι άπλωσε το χέρι, προσπαθώντας να απενεργοποιήσει το ξυπνητήρι, να σιγήσει τον καταραμένο ήχο που τυραννούσε το κεφάλι της. Η ανάδυση από τον κόσμο των ονείρων στην πραγματικότητα ήταν περίπλοκη και παραχώδης, και δεν κατάλαβε πως άκουγε το κουδούνι της πόρτας, μέχρι που εκείνο χτύπησε για τρίτη φορά. Τα δύο παγκ της, η Επιστήμη και η Δόξα, άρχισαν να γαβγίζουν σαν υστερικά, προσπαθώντας μανιασμένα να υπερασπιστούν τον χώρο τους. Είχε κοιμηθεί πάνω από τα σκεπάσματα και το πρόσωπό της ήταν αυλακωμένο από το μαξιλάρι. Από τότε που συνταξιοδοτήθηκε από το πανεπιστήμιο της Κοπεγχάγης, σχεδόν έναν χρόνο νωρίτερα, είχε αφήσει να βγει η τεμπέλα που κρυβόταν μέσα της και σπάνια ξυπνούσε πριν από τις δέκα. Το ρολόι αντίκα που είχε κληρονομήσει από τη μητέρα της την πληροφορήσε πως η ώρα ήταν οχτώ και τριάντα πέντε. Αν ήταν ο καταραμένος ο ταχυδρόμος που χτυπούσε την πόρτα, θα του έφερνε το ρολόι, που ήταν και βαρύ, στο κεφάλι.

Έριξε την κουβέρτα πάνω της και τρέκλισε μέχρι την πόρτα, με το κεφάλι καζάνι. Είχε καταφέρει να αδειάσει το χαρτόκουτο με το κρασί την προηγούμενη μέρα; Σίγουρα είχε πει περισσότερα από τα δύο ποτήρια που συνήθιζε να πίνει ενώ έγραφε. Το σώμα της πονούσε και αποζητούσε

απεγνωσμένα την πρωινή ρουτίνα: τέντωμα, ασκήσεις αναπνοής και ρυζόγαλο με σταφίδες. Ίσως κι ένα παυσίπονο για το κεφάλι της. Η Έστερ έβαλε τις σκέψεις της σε τάξη και κοίταξε μέσα από το ματάκι της πόρτας.

Στο κεφαλόσκαλο στέκονταν ένας άντρας και μία γυναίκα, τους οποίους η Έστερ δεν γνώριζε. Όπως δεν θυμόταν τους εκατοντάδες φοιτητές που είχαν περάσει από το αμφιθέατρο στα τριάντα εννιά χρόνια που δίδασκε στο πανεπιστήμιο. Ήξερε, ωστόσο, πως οι δύο άγνωστοι δεν ήταν φοιτητές λογοτεχνίας. Δεν έμοιαζαν με ακαδημαϊκούς. Η γυναίκα ήταν ψηλή με φαρδιές πλάτες και φορούσε ένα σακάκι από συνθετικό υλικό, που της ήταν μικρό. Τα χείλη της ήταν λεπτά και βαμμένα κόκκινα. Είχε τα ξανθά μαλλιά της πιασμένα αλογοουρά και το δέρμα της μαρτυρούσε πως μάλλον είχε κάνει περισσότερη ηλιοθεραπεία από όσο έπρεπε. Ο άντρας ήταν μικροκαμωμένος και τα χρυσαφιά μαλλιά του έπεφταν στα μάτια του. Μπορούσες να τον πεις και όμορφο, αν δεν έμοιαζε τόσο σκυθρωπός. Μπας και ήταν τίποτα Μορμόνοι ή Μάρτυρες του Ιεχωβά;

Άνοιξε την πόρτα. Η Επιστήμη κι η Δόξα γρύλισαν από πίσω της, έτοιμες για καβγά.

«Το καλό που σας θέλω να υπάρχει σοβαρός λόγος που με ξυπνήσατε!»

Εκείνοι δεν αντέδρασαν καθόλου στο καλωσόρισμά της. Ο άντρας την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Είστε η Έστερ ντε Λορέντι; Είμαστε αστυνομικοί. Με λένε Γέτε Κέρνερ κι από δω η συνάδελφός μου, η αστυνομός Ανέτ Βέρνερ. Φοβάμαι ότι σας έχουμε άσχημα νέα».

Άσχημα νέα. Το στομάχι της Έστερ σφίχτηκε. Έκανε μερικά βήματα πίσω, προς το καθιστικό, ώστε οι αστυνομικοί

να περάσουν μέσα. Τα σκυλιά μυρίστηκαν την απότομη αλλαγή στην ατμόσφαιρα και την ακολούθησαν με την ουρά στα σκέλια.

«Περάστε», είπε βραχνά και κάθισε στον καναπέ. «Καθίστε».

«Ευχαριστούμε», είπε ο αστυνομικός και κάθισε στην άκρη του καναπέ, περνώντας πάνω από τα δύο μικρά παγκ. Η αστυνόμενος συνέχιζε να στέκεται στην πόρτα, κοιτάζοντας τριγύρω με περιέργεια. «Πριν από μία ώρα ο ιδιοκτήτης της καφετέριας βρήκε στο ισόγειο τον γείτονά σας, τον Γκρέγκερς Χέρμανσεν. Είχε πάθει καρδιακή προσβολή και μεταφέρθηκε στο Κρατικό Νοσοκομείο Δανίας. Ευτυχώς τον βρήκε γρήγορα και η κατάστασή του αυτή τη στιγμή κρίνεται σταθερή. Γλίστρησε κι έπεσε στο διαμέρισμα του ισογείου».

Η Έστερ πήρε την κανάτα με τον καφέ της προηγούμενης και την άφησε μπροστά της. «Το περίμενα. Ο Γκρέγκερς έχει γεράσει. Τι δουλειά είχε στο διαμέρισμα των κοριτσιών;»

«Ναι, αυτό θέλαμε να μάθουμε κι εμείς, οπότε ίσως μπορείτε να μας κατατοπίσετε λίγο». Ο αστυνόμενος έπλεξε τα δάχτυλα πάνω από τα γόνατά του και την κοίταξε ανέκφραστος.

Η Έστερ έβγαλε από πάνω της την κουβέρτα και την άπλωσε πάνω στον γεμάτο χαρτιά και σκόρπια ρούχα καναπέ. Οι δύο νεαροί αστυνομικοί θα έπρεπε να υποφέρουν στη θέα του γέρικου κορμιού της μες στη νυχτικά.

«Και δεν μου λέτε, από πότε η αστυνομία εμφανίζεται κάθε φορά που ένας γέρος παθαίνει καρδιακή προσβολή;»

Οι αστυνομικοί αντάλλαξαν ένα βλέμμα που της ήταν

δύσκολο να αποκρυπτογραφήσει. Ο αστυνόμος έκανε στην άκρη προσεκτικά μια στοίβα με βιβλία και κάθισε καλύτερα.

«Ακούσατε κάτι ασυνήθιστο χθες βράδυ, κυρία Λορέντι;»

Η Έστερ κούνησε το κεφάλι. Πρώτον, σιχαινόταν να την αποκαλούν «κυρία» και, δεύτερον, δεν είχε ακούσει τίποτε, καθώς είχε στα αφτιά της ακουστικά, τα οποία έπαιζαν απαλή μουσική. Τη βοηθούσε να κοιμηθεί, όταν το κρασί δεν έκανε τη δουλειά του.

«Πότε κοιμηθήκατε χθες βράδυ;»

Δεν το έβαζε κάτω.

«Είχατε παρατηρήσει καμία ασυνήθιστη δραστηριότητα στο σπίτι τις προηγούμενες μέρες; Οτιδήποτε σας έρθει στο μυαλό». Το βλέμμα του αστυνόμου ήταν ήρεμο αλλά γεμάτο περιέργεια.

Σταύρωσε τα μπράτσα στο στήθος της. «Με ξυπνάτε από τις οχτώ, με έχετε να κάθομαι με τη νυχτικά μου χωρίς να έχω πει ούτε μία γουλιά καφέ και μου κάνετε τη μία ερώτηση πίσω απ' την άλλη, προτού προλάβω να απαντήσω!» Η Έστερ έσφιξε τα χείλη.

Ο αστυνόμος δίστασε, ωστόσο έπειτα από μια στιγμή κατένευσε. «Νωρίτερα το πρωί, ο Γκρέγκερς Χέρμανσεν βρήκε νεκρή μια νεαρή γυναίκα στην κουζίνα του διαμερίσματος στο ισόγειο. Δεν γνωρίζουμε ακόμη την ταυτότητα του θύματος ούτε την αιτία θανάτου, ωστόσο ξέρουμε πως πρόκειται για δολοφονία. Ο γείτονάς σας έχει υποστεί σοκ και αδυνατεί ακόμη να επικοινωνήσει μαζί μας. Θέλουμε να μάθουμε οτιδήποτε γνωρίζετε σχετικά με όσους ζουν στο κτίριο και ό,τι έχει συμβεί τις τελευταίες μέρες».

Η Έστερ ένωσε την έκπληξη να τη διαπερνά, ξεκινώντας από τους αστραγάλους κι ύστερα περνώντας από τους

μηρούς, την κοιλιά και το στήθος, προκαλώντας της δύσπνοια. Ένωσε το δέρμα στο κεφάλι της να μαζεύεται και τις τρίχες στον αυχένα της να σηκώνονται όρθιες από την ανατριχίλα.

«Ποια πέθανε; Είναι μία απ' τις κοπέλες; Δεν είναι δυνατόν να πέθανε κάποιος στο σπίτι μου».

Καταλάβαινε κι η ίδια πώς ακουγόταν: λόγια παιδιάστικα, ακατανόητα. Ένωσε το πάτωμα να υποχωρεί κάτω απ' τα πόδια της και πιάστηκε γερά από την καρέκλα για να μην πέσει.

Ο αστυνόμος έσκυψε και την έπιασε από το μπράτσο. «Νομίζω ότι μάλλον θα ήταν καλή ιδέα να πούμε εκείνο τον καφέ που λέγατε, κυρία Λορέντι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΓΕΠΕ ΚΕΡΝΕΡ κοίταξε την κούπα με το μικρό χερούλι, το οποίο εξαφανιζόταν ανάμεσα στα δάχτυλά του. Η Έστερ ντε Λορέντι είχε φορέσει τη ρόμπα της και είχε φτιάξει καφέ. Κάθονταν και την περίμεναν μέχρι να επιστρέψει και να ξανακαθίσει. Το σαλόνι ήταν πολύχρωμο, γεμάτο μικροπράγματα και παλιά αντικείμενα, κι ο Γέπε ένιωθε κάπως άβολα μέσα σε όλο αυτό το χάος γένους θηλυκού. Του θύμιζε το διαμέρισμα της μητέρας του, εκεί όπου θέση είχε μονάχα στιδήποτε έτρεφε την ψυχή και το μυαλό, όχι η άνεση. Οι τοίχοι καλύπτονταν από το ταβάνι μέχρι το πάτωμα με ράφια γεμάτα βιβλία κάθε είδους· από παλιούς δερματόδετους τόμους και βιβλία τσέπης μέχρι πολύχρωμους οδηγούς μαγειρικής και κηπουρικής. Φιγούρες από ξύλο και σκονισμένα σουβενίρ απ' όλο τον κόσμο καταλάμβαναν τον άδειο χώρο στα ράφια και στους τοίχους, ενώ κάθε οριζόντια επιφάνεια ήταν φορτωμένη με πυκνογραμμένες σελίδες, με κόκκινες διάσπαρτες σημειώσεις.

Από τον δρόμο ακούγονταν οι φωνές από τις πρώτες ομάδες δημοσιογράφων, οι οποίοι είχαν αρχίσει να μαζεύονται έξω από την άχρωμη πρόσοψη του κτιρίου. Οι δημοσιογράφοι δεν μπορούσαν να ακούσουν τις συνομιλίες στη μυστική συχνότητα των ασυρμάτων της αστυνομίας, ωστόσο

κρατούσαν τα αφτιά τους ανοιχτά για τις σειρήνες των περιπολικών, αλλά και για αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Πάντοτε κάποιος πόσταρε κάτι στο Twitter, έστελνε κάποιο μήνυμα ή τάγκαρε τη σελίδα ενός τοπικού αστυνομικού τμήματος και οι δημοσιογράφοι έφταναν πάντα στη σκηνή του εγκλήματος μερικά λεπτά μετά τα πρώτα οχήματα της Σήμανσης. Αγουροξυτηνημένοι ρεπόρτερ μιλούσαν με βλοσυρό ύφος μπροστά στις κάμερες, οι οποίες στρέφονταν από τα πρόσωπά τους στους λευκοφορεμένους τεχνικούς της Σήμανσης.

Η Έστερ ντε Λορέντι ξερόβηξε προτού μιλήσει. «Η πολυκατοικία μου ανήκει, και νοικιάζω τον πρώτο και τον δεύτερο όροφο. Ο Γκρέγκερς νοίκιασε το διαμέρισμα από κάτω από τότε που χώρισε, πριν από είκοσι χρόνια. Το κατάστημα στο ισόγειο αλλάζει ενοικιαστή κάθε τόσο – τώρα, ας πούμε, λειτουργεί ως καφέ-μπαρ. Δύο νεαροί έχουν την επιχείρηση και...» Οι λέξεις μπορεί να έβγαιναν ελεγχόμενα από τα χείλη της, ωστόσο η ματιά της πρόδιδε έναν άνθρωπο σε σοκ. «Η Καρολίνε έμενε εκεί, εδώ και ενάμιση χρόνο. Γνωρίζω από παλιά τους γονείς της, πριν μετακομίσουν στα δυτικά. Είχαμε μαζί μια γκαλερί». Η επιλογή των λέξεων ήταν ακριβής και ερχόταν σε αντίθεση με τις αθυροστομίες, με τις οποίες νοστήμιζε, τρόπον τινά, την κατά τα άλλα άψογη εκφορά του λόγου της. «Η Γιούλι μετακόμισε την άνοιξη. Είναι φίλες από παλιά, γνωρίζονται από το σχολείο. Χαιρόσουν να τις έχεις νοικάρισσες, τι καλά κορίτσια», συνέχισε η Έστερ, με το βλέμμα της στραμμένο πάνω σε ένα βάζο. «Ποια από τις δύο πέθανε;»

«Δεν γνωρίζουμε ακόμη». Ο Γέπε άπλωσε τα πόδια του, για να ανακουφίσει προς στιγμήν τον πόνο στη μέση του

και να συγκεντρωθεί περισσότερο στα λόγια της. «Καταλαβαίνω πως σας είναι δύσκολο, αλλά είναι ακόμη νωρίς για να πούμε το στιδήποτε σχετικά με την αιτία θανάτου».

Παρατήρησε την Έστερ ντε Λορέντι. Η ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα της δεν είχε ίχνος μακιγιάζ και οι πάμπολλες λεπτές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και στον λαιμό τόνιζαν περισσότερο την εξάντλησή της. Η Ανέτ καθόταν σταυροπόδι και χάιδευε τη σχεδόν χρυσαφιά κοιλιά του ενός παγκ. Το σκυλί είχε παραδοθεί στα χάρδια.

«Μήπως παρατηρήσατε κάτι ασυνήθιστο στο σπίτι τον τελευταίο καιρό; Οτιδήποτε. Ας πούμε επισκέπτες που δεν είχατε ξαναδεί στο διαμέρισμα των κοριτσιών, τίποτα τσακωμούς έξω, στον δρόμο;» ρώτησε ο Γέπε.

«Κοίτα να δεις, δεν πίστευα πως θα άκουγα αυτή την ατάκα! Νιώθω πως είμαι χαρακτήρας σε κάποιο βιβλίο». Η Έστερ συνέχιζε να παρατηρεί το βάζο.

Το παγκ βεβήθη τα χαϊδολογήματα της Ανέτ και απομακρύνθηκε με κοφτά βηματάκια, με τα νύχια του να γδέρνουν το παρκέ, για να καταλήξει στο καλαθάκι του.

«Δεν είμαστε και μικρά παιδιά», είπε τελικά η Έστερ. «Η Γιούλι και η Καρολίνε είναι νέες κοπέλες που ζουν τη ζωούλα τους. Ναι, συχνά τα βράδια ακούνε δυνατά μουσική και τρέχουν πάνω κάτω, αλλά το ίδιο κάνω κι εγώ. Ο κακόμοιρος ο Γκρέγκερς, πόσο πρέπει να τον ενοχλούσαμε. Ευτυχώς που είναι λιγάκι κουφός».

Η Έστερ βυθίστηκε σε σκέψεις. Ο Γέπε την άφησε για λίγο ήσυχη και βλαστήμησε από μέσα του, ενοχλημένος από το ταμπούρλο που έπαιζε η Ανέτ με τα δάχτυλα πάνω στην κάσα της πόρτας.

«Η Καρολίνε έχει έναν φίλο. Να δεις πώς τον λένε...